

DUIZELINGWEKKENDE HOOGTE

Katharine McGee

Duizelingwekkende hoogte

Vertaald door Karin Pijl

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *The Dazzling Heights*
Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollins, 2017
© Katharine McGee, 2017
© Vertaling uit het Engels door: Karin Pijl, 2017
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017
© Omslagbeeld: Craig Shields
© Omslagontwerp: Jenna Stempel
© Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 2804 3
ISBN 978 90 488 2805 0 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders

Proloog

Het zou nog uren duren voordat het lichaam van het meisje werd gevonden.

Het was al laat, zo laat dat het ook weer vroeg genoemd kon worden – dat surrealistische, magische schemeruur tussen het einde van een feest en het aanbreken van een nieuwe dag. Het uur waarop realiteit vervaagt, wanneer vrijwel alles mogelijk lijkt.

Het meisje dreef met haar gezicht naar beneden in het water. Boven haar uit torende een gigantische stad, met lichtjes als vuurvliegjes, stuk voor stuk een afzonderlijk persoon, een broos stipje leven. De maan tuurde onverstoorbaar over alles heen, als het oog van een oude god.

Het tafereel had iets ongewoon vredigs. Water golfde om het meisje heen als een sreen, donker laken, waardoor het leek of ze alleen maar sliep. Slierten haar omlijstten in een zachte wolk haar gezicht. De plooien van haar jurk plakten vastberaden aan haar benen, alsof ze haar wilden beschermen tegen de kilte van de vroege ochtend. Maar het meisje zou het nooit meer koud hebben.

Haar arm was uitgestrekt, alsof ze naar iemand reikte van wie ze hield, of misschien om een onuitgesproken gevaar af te wenden, of misschien zelfs uit berouw over iets wat ze had gedaan. Het meisje had beslist genoeg fouten gemaakt in haar veel te

korte leven. Maar ze had niet kunnen bedenken dat die haar die avond allemaal zouden verpletteren.

Per slot van rekening gaat niemand naar een feest in de verwachting te sterven.

Mariël

Twee maanden eerder

Mariël Valconsuelo zat in kleermakerszit op haar sprei in haar krappe slaapkamertje op de 103^e verdieping van de Toren. Ze was omringd door talloze mensen, die slechts enkele meters van haar gescheiden waren door stalen wanden: haar moeder in de keuken, kinderen die door de gang renden en haar directe buren. Hun stemmen zacht en verhit terwijl ze weer eens ruzieden. Maar Mariël had net zo goed alleen op Manhattan kunnen zitten, zo weinig aandacht had ze voor hen.

Ze leunde naar voren en drukte haar oude speelgoedkonijn tegen haar borst. Het waterige licht van een slecht ontvangen holo gleed over haar gezicht. Het verlichtte haar wipneus, prominente kaaklijn en haar donkere ogen, die nu vol tranen stonden.

Voor haar flikkerde het beeld van een meisje met koperkleurig haar en doordringende ogen met goudkleurige vlekjes. Er speelde een glimlach om haar mond, alsof ze duizend-en-een geheimen had die niemand ooit zou kunnen raden, wat waarschijnlijk ook zo was. In de hoek van het beeld stond een klein wit logo: INTERNATIONAL TIMES OVERLIJDENSBERICHTEN.

‘Vandaag treuren we om het verlies van Eris Dodd-Radson,’ begon de voice-over van het overlijdensbericht – het bericht was ingesproken door Eris’ favoriete jonge actrice. Mariël vroeg zich af wat voor absurd bedrag meneer Radson dáárvoor had neergeteld. De toon van de actrice was veel te opgewekt voor het onderwerp; ze had het net zo goed over haar favoriete fitness-oefeningen kunnen hebben. ‘Eris werd door een tragisch ongeval van ons weggenomen. Ze was pas zeventien jaar.’

Tragisch ongeval. *Is dat alles wat je te zeggen hebt wanneer een jonge vrouw onder verdachte omstandigheden van het dak valt?* Eris’ ouders wilden waarschijnlijk alleen maar dat mensen wisten dat Eris niet zelf was gesprongen. Alsof iemand die haar ooit had ontmoet dat zou kunnen denken.

Mariël had de overlijdensvideo al talloze malen gezien sinds hij vorige maand uitkwam. Intussen kende ze de woorden uit het hoofd. Ze vond hem nog steeds afschuwelijk – hij was te gepolijst, te zorgvuldig geproduceerd en het grootste deel was gelogen –, maar ze had weinig anders wat haar aan Eris herinnerde. Dus drukte Mariël haar groezelige oude knuffel tegen haar borst en bleef zichzelf kwellen door naar de video van haar vriendin te kijken, die te jong was gestorven.

De holo toonde nu filmbeelden van Eris op verschillende leeftijden: een peuter, dansend in een magna-elektrische tutu die neonkleurig oplichtte; een klein meisje op felgele ski’s, die een berg af racete; een tiener op vakantie met haar ouders op een schitterend zonovergoten strand.

Mariël had nooit in haar leven een tutu gehad. De enige keer dat zij in de sneeuw had gestaan, was toen ze zich in een van de wijken had gewaagd of op de gemeenschappelijke terrassen hier beneden op de lagere verdiepingen. Haar leven was compleet

anders dan dat van Eris, maar toen ze nog samen waren, had dat helemaal niet uitgemaakt.

‘Eris laat haar twee geliefde ouders achter, Caroline Dodd en Everett Radson; en ook haar tante, Layne Arnold; oom, Ted Arnold; neef Matt en nicht Sasha Arnold; en haar oma van vaders kant, Peggy Radson.’ Haar vriendin, Mariël Valconsuelo, werd niet genoemd. En zij was de enige van dat hele zielige groepje – op Eris’ moeder na – die echt van haar had gehouden.

‘De afscheidsdienst wordt aanstaande dinsdag 1 november gehouden in de Sint-Martinskerk op de 947^e verdieping,’ vervolgde de holoactrice, die eindelijk een beetje somberder klonk.

Mariël had die dienst bijgewoond. Ze had achter in de kerk gestaan, met een rozenkrans in de hand. Ze had haar best gedaan om het niet uit te schreeuwen toen ze de kist bij het altaar zag staan. Het was zo meedogenloos onherroepelijk.

Op het scherm verscheen een spontane foto van Eris op een bankje bij school. Ze had haar benen keurig onder de rok van haar geruite schooluniform gevouwen, haar hoofd hing achterover van het lachen. ‘Bijdragen ter nagedachtenis van Eris kunt u overmaken aan het nieuwe beursfonds van het Berkeley Voorbereidingsprogramma, de Eris Dodd-Radson Herdenkingsbeurs voor kansarme leerlingen die aan specifieke voorwaarden voldoen.’

Specifieke voorwaarden. Mariël vroeg zich af of verliefd zijn op de overledene ook als specifieke voorwaarde gold. God, ze dacht erover zelf zo’n beurs aan te vragen, om te bewijzen hoe verknipt die mensen waren onder de schone schijn van hun geld en privileges. Eris zou de beurs belachelijk hebben gevonden; zelf had ze nooit enige interesse in school getoond. Een gala-feest met chique auto’s was meer iets voor haar. Eris vond niets

mooier dan een prachtige, glinsterende jurk, behalve misschien de bijpassende schoenen.

Mariël leunde naar voren en stak haar hand uit, alsof ze de holo wilde aanraken. De laatste paar seconden van het overlijdensbericht bestonden uit nog meer beelden van Eris, waarop ze met haar vriendinnen lachte, die blonde die Avery heette en een paar andere meisjes van wie Mariël de namen niet meer wist. Dit deel van de film vond ze het mooist, omdat Eris daar zo gelukkig leek. Tegelijkertijd had ze er een hekel aan omdat zij er geen deel van uitmaakte.

Het logo van de productiemaatschappij bewoog snel over het laatste beeld en toen dimde de holo.

Dat was het dan: het officiële verhaal van Eris' leven, voorzien van een *International Times*-stempel, en Mariël was verdomme nergens te bekennen. Ze was stilletjes uit het verhaal gewist, alsof Eris haar helemaal nooit had ontmoet. Er gleed een stille traan over haar wang.

Mariël was doodsbang dat ze het enige meisje van wie ze ooit had gehouden zou vergeten. Ze was al een keer midden in de nacht in paniek wakker geworden, omdat ze zich niet meer voor de geest kon halen hoe Eris' lippen omhoogkrulden als ze lachte, of hoe ze enthousiast met haar vingers knipte wanneer ze een ingeving had. Dat was de reden dat Mariël telkens opnieuw naar deze video keek. Ze kon haar laatste link met Eris niet voorgoed loslaten.

Ze liet zich weer in haar kussens vallen en begon een gebed op te zeggen.

Normaal gesproken werd Mariël rustig van bidden. Het verzachtte de rafelranden van haar geest. Maar vandaag voelde ze zich verward. Haar gedachten sprongen voortdurend alle kanten op, glibberig en snel als hovercrafts op een snelweg, en ze kon er niet één te pakken krijgen.

Misschien moest ze maar in de Bijbel gaan lezen. Ze pakte haar tablet en opende het programma. Ze klikte op het blauwe wiel om een willekeurig vers te openen – en schrok toen het haar leidde naar het boek Deuteronomium.

Heb geen medelijden en eis oog om oog, tand om tand, brandwond om brandwond, kneuzing om kneuzing... Want Mij komt de wraak toe en de vergelding...

Mariël leunde voorover; haar handen klemde zich stevig om de tablet.

Eris' dood was geen ongeluk met alcohol in het spel. Dat wist ze instinctief. Eris had die avond niet eens gedronken – ze had Mariël verteld dat ze nog iets 'voor een vriend' moest doen, zoals ze zelf had gezegd. Vervolgens was ze om de een of andere onverklaarbare reden naar het dak van Avery Fullers appartement gegaan.

En Mariël had haar nooit teruggezien.

Wat was er echt gebeurd in die koude ijle lucht, zo onmogelijk hoog? Mariël wist dat er zogenaamd ooggetuigen waren, die het officiële verhaal bevestigden dat Eris dronken was. Dat ze was uitgegleden en over de rand haar dood tegemoet was gevallen. Maar wie waren die ooggetuigen eigenlijk? Avery was in elk geval een van hen, maar hoeveel anderen waren erbij geweest?

Oog om oog en tand om tand. Dat zinnetje bleef als een echo door haar hoofd weergalmen.

Val om val, voegde een stem vanbinnen eraan toe.

Leda

‘Welk decor heb je vandaag het liefst, Leda?’

Leda Cole wilde geïrriteerd zuchten, maar wist dat ze dat beter niet kon doen. Met een kaarsrechte rug ging ze op de donkergrijze sofa zitten. Ze weigerde erop te gaan liggen, hoe vaak dokter Vanderstein haar daartoe ook uitnodigde. Dacht hij nou echt dat liggen haar zou motiveren open tegen hem te zijn?

‘Ik zit prima zo.’ Leda maakte een polsbeweging om het holografische venster te sluiten dat voor haar was geopend. Daarop waren tientallen decors te zien voor de van kleur veranderende muren: een Britse rozentuin, een hete Sahara, een gezellige bibliotheek. Ze liet de ruimte in het basisdecor, met beige muren en een tapijt in de kleur van braaksel. Ze wist dat dit waarschijnlijk een test was waar ze steeds voor zakte, maar ze schepte er een ziekelijk genoegen in om de dokter te dwingen een uur in deze deprimerende ruimte met haar door te brengen. Als zij zo lang moest afzien, dan hij ook.

Zoals gewoonlijk zei hij niets van haar beslissing. ‘Hoe voel je je?’ vroeg hij.

Hoe ik me vóél? dacht Leda woedend. Om te beginnen was ze verraden door haar beste vriendin en de enige jongen om wie ze ooit iets had gegeven, de jongen die haar had ontmoet. Nu waren die twee een stél, ook al waren ze een geadopteerde broer en zus. Daarbovenop kwam nog dat ze haar vader had betrapt

op overspel met een van haar klasgenoten. Leda kon het niet opbrengen Eris een vriendin te noemen. En o ja, toen was Eris dóódgegaan, omdat Leda haar per ongeluk van het dak van de Toren had geduwd.

‘Goed,’ zei ze opgewekt.

Ze wist dat ze een uitgebreider antwoord moest geven als ze hier zonder problemen weg wilde komen. Doordat Leda in een afkickkliniek had gezeten, kende ze het draaiboek op haar duimpje. Ze haalde diep adem en probeerde het opnieuw. ‘Wat ik bedoel is dat ik dankbaar ben voor de steun van mijn vrienden.’ Niet dat Leda op dit moment iets om haar vrienden gaf. Ze had op pijnlijke wijze ondervonden dat geen van hen te vertrouwen was.

‘Heb je er met Avery over gesproken? Ik weet dat ze met jou daarboven was toen Eris viel...’

‘Ja, Avery en ik praten erover,’ onderbrak Leda hem snel. *Maar niet heus*. Avery Fuller, haar zogenaamd beste vriendin, bleek de ergste van allemaal te zijn. Maar Leda vond het niet prettig om hardop uit te spreken wat er met Eris was gebeurd.

‘En helpt dat?’

‘Jawel.’ Leda wachtte tot dokter Vanderstein een volgende vraag stelde, maar hij fronste alleen maar. Zijn ogen waren op iets dicht bij hem gericht, alsof hij naar een projectie keek die alleen hij kon zien. Ineens voelde ze zich misselijk worden. Stel dat de dokter stiekem een leugendetector gebruikte? Hoewel ze niets zag, kon de ruimte heel goed zijn uitgerust met diverse scanners. Misschien nam hij op dit moment zelfs wel haar hartslag of bloeddruk op. Beide waren waarschijnlijk loeihog.

De dokter zuchtte vermoeid. ‘Leda, ik zie je nu sinds het overlijden van je vriendin, en we zijn nog geen steek verder gekomen. Wat is ervoor nodig om je beter te voelen, denk je?’

‘Ik vóél me al beter!’ protesteerde Leda. ‘Dankzij u.’ Ze keek Vanderstein met een zwakke glimlach aan, maar hij trapte er niet in en veranderde van tactiek.

‘Ik zie dat je je medicijnen niet inneemt,’ zei hij.

Leda beet op haar lip. Ze had de afgelopen maand niets ingenomen, niet één xenperheidren of stemmingsstabilisator, zelfs geen slaappil. Sinds het gebeuren op het dak vertrouwde ze zichzelf niet meer met kunstmatige producten. Eris mocht een op geld beluste, relatieverpestende slet zijn geweest, het was nooit Leda’s bedoeling geweest om...

Nee, bracht ze zichzelf in herinnering, terwijl ze haar handen tot vuisten balde. *Ik heb haar niet vermoord. Het was een ongeluk. Het is niet mijn schuld. Het is niet mijn schuld.* Ze bleef die zin steeds voor zichzelf herhalen, als de mantra’s die ze in Silver Cove had opgedreund.

Als ze het maar vaak genoeg herhaalde, zou het misschien werkelijkheid worden.

‘Ik probeer op eigen kracht te herstellen. Gezien mijn achtergrond en zo.’ Leda vond het vervelend om de afkickkliniek te noemen, maar voelde zich zo langzamerhand in een hoek gedreven. Ze wist niet wat ze anders moest zeggen.

Vanderstein knikte met iets van respect. ‘Dat snap ik. Maar het is een belangrijk jaar voor je. Je gaat straks studeren, en ik wil niet dat deze... toestand negatief van invloed is op je prestaties.’

Het is meer dan een ‘toestand’, dacht Leda verbitterd.

‘Volgens je kamercomputer slaap je niet goed. Ik begin me zorgen te maken,’ voegde Vanderstein eraan toe.

‘Sinds wanneer kijkt u in mijn kamercomputer?’ riep Leda uit. Even liet ze haar kalme, onaangedane toon varen.

De dokter was zo correct om te kijken alsof hij in verlegenheid was gebracht. ‘Alleen je slaapgegevens,’ zei hij snel. ‘Je ouders

hebben er toestemming voor gegeven – ik dacht dat ze jou ervan op de hoogte hadden gesteld...’

Leda knikte kortaf. Met haar ouders zou ze later wel afrekenen. Dat ze nog minderjarig was, betekende niet dat ze haar privacy konden schenden. ‘Echt, het gaat prima.’

Vanderstein zweeg weer. Leda wachtte. Wat kon hij nog meer doen? Opdracht geven haar urine te laten testen, zoals ze dat in de afkickkliniek deden? Nou, hij ging zijn gang maar; hij zou verdomme niets vinden.

De dokter tikte op een automaat aan de muur. Die spugde twee kleine pillen uit. Ze waren vrolijk roze van kleur – de kleur van kinderspeelgoed, of Leda’s favoriete kersenijds. ‘Dit is een slaappil die zonder doktersrecept verkrijgbaar is, de allerlaagste dosis. Probeer die vannacht eens, als je niet kunt slapen.’ Hij fronste. Waarschijnlijk keek hij naar de donkere kringen onder haar ogen, de scherpe hoeken van haar gezicht, dat nog magerder was dan normaal.

Hij had natuurlijk gelijk. Leda sliep inderdaad niet goed. Ze was bang om in slaap te vallen, probeerde zo lang mogelijk wakker te blijven omdat ze wist wat voor gruwelijke nachtmerries haar te wachten stonden. Telkens wanneer ze leek weg te zakken, schrok ze meteen weer wakker, badend in het zweet, gekweld door herinneringen aan die avond – door wat ze voor iedereen verborgen had gehouden...

‘Goed.’ Ze griste de pillen weg en stopte ze in haar tas.

‘Ik zou graag zien dat je nadenkt over een aantal van onze andere opties: onze lichtherkenningsbehandeling, of misschien traumaherbelevingstherapie.’

‘Ik betwijfel zeer of het herbeleven van het trauma zal helpen, gezien de aard van mijn trauma,’ snauwde Leda. Ze had er nooit in geloofd dat het herbeleven van je pijnlijke momenten in de

virtual reality je kon helpen eroverheen te komen. En op dit moment zat ze al helemaal niet te wachten op apparaten die in haar brein konden kruipen, voor het geval dat ze de herinnering die daar begraven lag konden lezen.

‘En je Dreamweaver dan?’ drong de arts aan. ‘We zouden hem met een paar triggerherinneringen aan die avond kunnen laden en kijken hoe je onderbewuste daarop reageert. Je weet dat dromen gewoon je diepe grijze massa is die iets zinnigs probeert te maken van alles wat je meemaakt, zowel prettige als pijnlijke dingen...’

Hij zei nog iets anders, noemde dromen ‘de veilige ruimte’ van het brein, maar Leda luisterde niet meer. Ze moest plotse-ling terugdenken aan Eris in de derde klas. Eris had toen op-geschept dat ze de oudercode van de Dreamweaver had gekraakt en toegang had tot alle ‘dromen met volwassen inhoud’. ‘Er is zelfs een aparte setting voor beroemdheden,’ had Eris opgetogen en met een veelbetekenende grijns verkondigd. Leda herinnerde zich dat ze zich klein had gevoeld toen ze hoorde dat Eris zich onderdompelde in pikante dromen over holosterren, terwijl zij zich niet eens een vóórstelling van seks kon maken.

Ze stond abrupt op. ‘We moeten deze sessie eerder stoppen. Ik herinner me ineens dat ik nog iets moet regelen. Tot de vol-gende keer.’

Ze stapte snel door de matglazen flexiglasdeur van de Lyons Clinic aan de oostkant van de 833^e verdieping, toen haar oor-tennes een luide, schelle ringtoon lieten horen. Haar moeder. Ze schudde met haar hoofd om de inkomende ping te negeren. Ilara zou willen weten hoe de sessie was gegaan en of ze al op weg naar huis was voor het avondeten. Maar Leda was nog niet klaar voor dit geforceerde, opgewekte, ‘normale’ gedoe. Ze had een moment voor zichzelf nodig om de gedachten en zelfverwijten die in haar hoofd achter elkaar aan zaten tot rust te brengen.

Ze nam de lokale c-lift en stapte een paar verdiepingen hoger weer uit. Nu stond ze voor een gigantische stenen zuilengang, die steen voor steen was overgebracht van een oude Britse universiteit. Met grote blokletters stond er *BERKELEY SCHOOL* in gegraveerd.

Leda slaakte een zucht van verlichting terwijl ze onder de poort door liep. Haar contactlenzen schakelden automatisch uit. Voor Eris' dood had ze nooit gedacht dat ze zo dankbaar zou zijn voor het technet van haar middelbare school.

Haar voetstappen weergalmden door de verlaten gangen. Het was hier 's avonds een beetje griezelig. Dan was alles gehuld in vage, blauwgrijze schaduwen. Ze begon sneller te lopen, langs de lelievijver en het sportcomplex, helemaal naar de blauwe deur aan het einde van de campus. Normaal was deze ruimte na sluitings-tijd afgesloten, maar dankzij haar positie in de studentenraad had Leda toegang tot de hele school. Ze stapte naar voren en liet het beveiligingssysteem haar iris scannen. De deur zwaaide gehoorzaam naar binnen open.

Sinds haar keuzevak astronomie afgelopen voorjaar was ze niet meer in het Observatorium geweest. Toch zag het er nog precies zo uit als ze zich herinnerde: een grote ronde ruimte met telescopen, ultramoderne schermen, dicht op elkaar geplaatste dataprocessors – die Leda nooit had leren gebruiken – en een geodetische koepel. En in het midden van de vloer lag het pronkstuk: een glinsterend deel van de nacht.

Het Observatorium was een van de weinige plekken in de Toren die verder uitstak dan de verdieping eronder. Leda had nooit begrepen hoe de school daar een bouwvergunning voor had gekregen, maar ze was blij dat het gelukt was. Daardoor hadden ze het Ovale Oog kunnen bouwen: een ovaal in de vloer, ongeveer drie meter lang en twee meter breed, gemaakt van drie-

dubbel flexiglas. Een glimp van hoe hoog ze zich daadwerkelijk bevonden, hier vlak bij de top van de Toren.

Leda liep naar het Ovale Oog toe. Het was donker daarbeneden, alleen maar schaduwen en een paar verdwaalde lichtjes, die op en neer bewogen, vermoedelijk in de gemeenschappelijke tuinen op de vijftigste verdieping. *Schijt*, dacht ze uitgelaten en ze stapte op het flexiglas.

Dit soort gedrag was beslist verboden, maar Leda wist dat de structuur haar kon dragen. Ze keek naar beneden. Tussen haar ballerina's was niets anders te zien dan lege lucht, de onmogelijke, eindeloze ruimte tussen haar en de gelaagde duisternis in de diepte. *Dit is wat Eris zag toen ik haar duwde*, dacht Leda, en ze verachtte zichzelf.

Ze liet zich op de grond zakken. Het kon haar niet schelen dat er niets was om haar tegen een val van ruim drie kilometer te beschermen, behalve een paar lagen samengesmolten koolstof. Ze trok haar knieën naar haar borst, liet haar voorhoofd hangen en sloot haar ogen.

Een bundel licht sneed door de ruimte. Leda's hoofd schoot in paniek omhoog. Niemand had toegang tot het Observatorium, behalve leden van de studentenraad, en de astronomiedocenten. Hoe kon ze zich eruit praten dat ze hier was?

'Leda?'

De moed zonk haar in de schoenen toen ze beseftte wie het was. 'Wat doe jij hier, Avery?'

'Hetzelfde als jij, denk ik.'

Leda voelde zich betrappt. Sinds die avond was ze niet meer met Avery alleen geweest. Leda had Avery geconfronteerd met haar relatie met Atlas, en Avery had haar meegenomen naar het dak, waar alles gigantisch uit de hand was gelopen. Ze wilde heel graag iets zeggen, maar haar geest leek wel bevroren. Wat viel er

te zeggen, nu zij en Avery samen zoveel geheimen hadden die ze samen hadden begraven?

Even later hoorde Leda tot haar schrik voetstappen naderen. Avery liep naar haar toe. Ze ging op de tegenovergelegen rand van het Oog zitten.

‘Hoe ben je hier binnengekomen?’ Ze vroeg zich af of Avery nog steeds contact had met Watt, de hacker van een van de onderste verdiepingen. Hij had Leda destijds geholpen Avery’s geheim te ontdekken. Leda had hem sinds die avond ook niet meer gesproken. Maar met de kwantumcomputer die hij verborgen hield, kon Watt in wezen alles hacken.

Avery haalde haar schouders op. ‘Ik heb het schoolhoofd gevraagd of ik toegang tot deze ruimte kon krijgen. Het helpt me om hier te zijn.’

Natuurlijk, dacht Leda verbitterd. Ze had kunnen weten dat het zo simpel was. Niets was verboden voor de perfecte Avery Fuller.

‘Ik mis haar ook, hoor,’ zei Avery zachtjes.

Leda keek naar beneden in de stille uitgestrektheid van de nacht, om zich te beschermen tegen wat ze in Avery’s ogen zag.

‘Wat is er die avond gebeurd, Leda?’ fluisterde Avery. ‘Wat had je geslikt?’

Leda dacht aan alle pillen die ze die dag had ingenomen, terwijl ze steeds dieper in een hete, woeste draaikolk van berouw was gezonken. ‘Het was een zware dag,’ zei ze uiteindelijk. ‘Ik had ontdekt dat heel veel mensen me hadden belazerd – mensen die ik vertrouwde. Ze hadden misbruik van me gemaakt.’

Ze schepte er een vals genoegen in Avery te zien huiveren.

‘Het spijt me,’ zei Avery tegen haar. ‘Maar, Leda, alsjeblieft. Praat tegen me.’

Leda wilde Avery maar wat graag alles vertellen: dat haar overspelige hufter van een vader een affaire met Eris had gehad,

waarop ze hem had betrapt; en hoe vreselijk ze zich had gevoeld toen ze beseftte dat Atlas alleen maar met haar naar bed was geweest om te proberen Avery te vergeten. Dat ze Watt had moeten drogeren om dat specifieke stukje waarheid boven tafel te krijgen.

En als je de waarheid eenmaal kent, kun je die nooit meer negeren. Hoeveel pillen Leda ook slikte, die waarheid was er nog steeds en hield zich als een indringer schuil in de hoeken van haar geest. Alle pillen ter wereld zouden niet genoeg zijn om die te laten verdwijnen. Dus had Leda Avery ermee geconfronteerd – naar haar geschreeuwd boven op het dak, zonder echt te weten wat ze zei; ze had zich gedesoriënteerd en duizelig gevoeld in de zuurstofarme lucht. Toen was Eris de trap op gekomen. Ze had tegen Leda gezegd dat ze er spijt van had, alsof een verontschuldiging de schade ongedaan kon maken die ze Leda's familie had berokkend. Waarom was Eris steeds op haar af blijven lopen, zelfs toen Leda zei dat ze afstand moest houden? Het was niet Leda's schuld dat ze had geprobeerd Eris weg te duwen.

Ze had alleen een beetje te hard geduwd.

Het enige wat Leda wilde was alles aan haar beste vriendin opbiechten, en te huilen als een kind.

Maar haar koppigheid en trots maakten dat de woorden in haar keel bleven steken. Ze hield haar ogen stevig dichtgeknepen en haar hoofd rechtop. 'Je zou het toch niet begrijpen,' zei ze vermoeid. En wat maakte het ook uit? Eris was er niet meer.

'Help me dan om het te begrijpen. We hoeven toch niet zo met elkaar om te gaan, Leda: elkaar op deze manier te bedreigen. Waarom zeg je niet gewoon tegen iedereen dat het een ongeluk was? Ik weet zeker dat het nooit je bedoeling was haar iets aan te doen.'

Het waren dezelfde woorden die ze al zo vaak tegen zichzelf had gezegd. Om ze nu door Avery uitgesproken te horen, maakte een kille paniek in Leda wakker.

Avery snapte het niet, omdat alles haar altijd zo gemakkelijk afging. Maar Leda wist wat er zou gebeuren als ze probeerde de waarheid te vertellen. Waarschijnlijk zou er een onderzoek worden gestart en een proces komen, en wat de boel nog erger zou maken was het feit dat Leda had geprobeerd het te verdoezelen – en het zou onvermijdelijk aan het licht komen dat Eris met Leda's vader naar bed was geweest. Leda's familie, haar móéder zou door een hel gaan. En Leda was niet dom: ze wist dat het leek op een verdomd overtuigend motief om Eris van de Toren te duwen.

Wat dacht Avery wel niet, dat ze hier zomaar naar binnen kon sluipen om haar als een of andere godin vergiffenis te schenken?

‘Waag het niet om het aan iemand te vertellen. Als je dat wel doet, zul je er spijt van krijgen.’ Het dreigement hing kwaad tussen hen in. Leda had het gevoel dat de ruimte een paar graden kouder was geworden.

Ze krabbelde overeind en wilde ineens snel vertrekken. Terwijl ze van het Ovale Oog op het tapijt stapte, zag ze dat er iets uit haar tas viel: de twee felroze slaaptabletjes.

‘Sommige dingen zijn niet veranderd, zo te zien,’ zei Avery vlak.

Leda nam niet de moeite haar te corrigeren. Avery zou de wereld altijd zien zoals zij dat wilde.

In de deuropening draaide ze zich om. Avery was in het midden van het Ovale Oog op haar knieën gezakt. Haar handen had ze tegen het flexiglas gedrukt en ze tuurde naar een punt ver onder haar. Het had iets ziekelijks en nutteloos, alsof ze daar knielde in gebed in een ijdele poging Eris weer tot leven te wekken.

Pas na enige tijd had Leda door dat Avery hilde. Ze was vast het enige meisje ter wereld dat nóg mooier werd wanneer ze hilde; haar ogen werden nog helderder blauw en de tranen op

haar wangen accentueerden haar perfecte gezicht. En ineens wist Leda weer precies waarom ze zich aan Avery stoorde.

Ze draaide zich om en liet haar voormalige beste vriendin huilend achter op het kleine stukje lucht.

Calliope

Het meisje keek naar haar spiegelbeeld in de smartpasspiegels aan de muren, waarbij ze haar smalle rode lippen in een goedkeurende glimlach trok. Ze droeg een marineblauwe jumpsuit met korte pijpen, die al minstens drie jaar uit de mode was. Ze had hem expres aangetrokken; ze genoot ervan dat de andere vrouwen in het hotel jaloeerse blikken wierpen op haar lange, gebruinde benen. Het meisje schudde haar haar naar achteren in het besef dat het warme goud van haar oorbellen haar karamelkleurige highlights accentueerde. Ze knipperde met haar valse wimpers – geen geïmplanteerde, maar echte natuurlijke. Na een lange, pijnlijke DNA-reparatiebehandeling in Zwitserland waren die uit haar eigen oogleden gegroeid.

Alles bij elkaar had het een soort warrig, ongedwongen sexy effect. *Typisch Calliope Brown*, dacht het meisje, met een rilling van genot.

‘Ik ben deze keer Elise, en jij?’ vroeg haar moeder, alsof ze haar gedachten kon lezen. Ze had donkerblond haar en een kunstmatig gladde, romige huid, waardoor ze leeftijdloos leek. Mensen die hen samen zagen wisten nooit zeker of zij de moeder was of de meer ervaren oudere zus.

‘Ik dacht aan Calliope.’ Het meisje trok de naam aan alsof het om een lekkere oude trui ging. Calliope Brown was altijd een van haar lievelingsaliassen geweest. En het voelde op de een of andere manier passend voor New York.

Haar moeder knikte. ‘Leuk, al is die altijd wat lastig te onthouden. Het klinkt... pittig.’

‘Je mag ook Callie zeggen,’ bood Calliope aan, waarop haar moeder afwezig knikte. Ze wisten allebei dat ze Calliope alleen met koosnaampjes zou aanspreken. Ze had een keer de verkeerde alias gebruikt, en dat had alles verpest. Die fout wilde ze beslist niet nog een keer maken.

Calliope keek om zich heen in het dure hotel: de chique banken, verlicht met goudkleurige en blauwe lichtsnoeren die pasten bij de kleurschakering van de lucht; groepjes zakenlieden die verbale commando’s aan hun contactlenzen gaven; de flikkering in de hoek die aangaf dat er een beveiligingscamera aanstond. Ze onderdrukte de neiging ernaar te knipogen.

Plotseling bleef Calliope met de neus van haar schoen ergens achter haken. Ze viel hard op de grond. Ze landde op een van haar heupen en kon de klap nog net met haar polsen opvangen. Ze voelde de huid op haar handpalmen een beetje branden.

‘O, mijn god!’ Elise knielde naast haar dochter.

Calliope kreunde, en dat was niet zo verwonderlijk met de pijn die ze voelde. Haar hoofd bonkte als een gek. Ze vroeg zich af of de hakken van haar hoge pumps soms versleten waren.

Haar moeder schudde aan haar, en ze kreunde nog harder, kreeg tranen in haar ogen.

‘Is alles goed met haar?’ Een jongensstem. Calliope tilde haar hoofd net ver genoeg op om hem met half toegeknepen ogen aan te kijken. Het moest een receptiemedewerker zijn met zijn gladgeschoren gezicht en de helderblauwe naamholo op zijn borst. Calliope was in genoeg vijfsterrenhotels geweest om te weten dat de echt belangrijke mensen geen naambordje droegen.

De pijn zakte weg, maar toch kon Calliope het niet nalaten nog iets harder te kreunen. Ze trok één knie naar haar borst,

alleen maar om haar benen te kunnen showen. Op het gezicht van de jongen verscheen zowel verrukking als verwarring, paniek bijna.

‘Natuurlijk gaat het niet goed met haar! Waar is je manager?’ snauwde Elise. Calliope bleef rustig. Ze liet het praten graag aan haar moeder over; en bovendien hoorde ze gewond te zijn.

‘Het s... spijt me, ik bel direct...’ stamelde de jongen. Hij was duidelijk zenuwachtig. Calliope liet voor de zekerheid nog een kleine jammerklank horen, hoewel dat niet nodig was. Ze merkte dat iedereen in de lobby nu naar hen keek en dat zich om hen heen een menigte begon te vormen.

‘Ik ben Oscar, de manager. Wat is er gebeurd?’ Een gezette man in een eenvoudig donker pak liep op hen af. Calliope merkte verheugd op dat zijn schoenen er duur uitzagen.

‘Wat er is gebeurd is dat mijn dochter in úw lobby is gevallen. Omdat iemand zijn drankje had gemorst!’ Elise wees naar een plas op de vloer, compleet met een zielig schijfje limoen. ‘Hebt u hier soms geen schoonmaaksters?’

‘Mijn oprechte excuses. Ik kan u verzekeren dat dit nooit eerder is gebeurd, mevrouw...?’

‘Mevrouw Brown,’ snoof Elise. ‘Mijn dochter en ik wären van plan hier een week te verblijven, maar ik weet niet of we dat nog wel willen.’ Ze boog zich wat verder voorover. ‘Kun je lopen, lieverd?’

Dit was haar teken. ‘Het doet echt pijn.’ Calliope hapte naar adem en schudde haar hoofd. Een traan gleed over haar wang en verknalde haar perfect opgemaakte gezicht. Ze hoorde de menigte meelevend mompelen.

‘Laat mij het maar regelen,’ smeekte Oscar, die vuurrood werd van angst. ‘Ik sta erop. Vanzelfsprekend is uw verblijf op onze kosten.’

Een kwartier later hadden Calliope en haar moeder zich in een hoeksuite geïnstalleerd. Calliope bleef in bed, met haar enkel op een stapel kussens. Ze bleef roerloos liggen toen de piccolo hun bagage binnenbracht. Ze hield haar ogen zelfs gesloten nadat ze de deur achter hem dicht had horen gaan en wachtte tot haar moeders voetstappen terugkeerden naar haar slaapkamer. ‘De kust is veilig, lieverd,’ riep Elise.

In één vloeiende beweging stond ze op en liet de stapel kussens op de grond vallen. ‘Mam! Je liet me zonder waarschuwing struikelen!’

‘Sorry, maar jij bent nu eenmaal niet zo goed in “zogenaamd” vallen,’ antwoordde Elise vanuit de kast, waar ze haar omvangrijke verzameling jurken aan het uitzoeken was. ‘Hoe kan ik het goedmaken?’

‘Om te beginnen met cheesecake.’ Calliope reikte langs haar moeder naar de donzige witte badjas die aan de deur hing. Hij was voorzien van een blauw N-embleem en op het borstzakje zat een kleine afbeelding van een wolk. Ze wikkelde de badjas om zich heen, waarna de ceintuur automatisch om haar middel werd gevlochten.

‘Wat dacht je van cheesecake én wijn?’ Elise maakte een paar kordate bewegingen met haar handen om holografische beelden van het roomservicemenu op te roepen. Ze wees op diverse schermen om zalm, cheesecake en een fles sancerre te bestellen. De wijn kwam binnen enkele seconden hun kamer binnen via het temperatuurgereguleerde luchtbuizensysteem van het hotel. ‘Ik hou van je, lieverd. Nogmaals sorry dat je op je gezicht terechtkwam.’

Calliope haalde haar schouders op. ‘Ik begrijp het, risico van het vak.’

Haar moeder schonk twee glazen in en tikte met het hare tegen dat van Calliope. ‘Op deze keer.’

‘Op deze keer,’ herhaalde Calliope met een glimlach. Er kroop een bekende koude rilling langs haar ruggengraat omhoog. Het waren dezelfde woorden die haar moeder en zij altijd gebruikten wanneer ze op een nieuwe locatie aankwamen. En voor Calliope was niets leuker dan ergens opnieuw beginnen.

Ze liep naar de woonkamer, naar de gebogen ramen van flexiglas in de hoek van het gebouw, met prachtig uitzicht over Brooklyn en het donkere lint van de East River. Een paar schaduwen van boten dansten op het wateroppervlak. De avond was over de stad gevallen, waardoor alles zachter werd. Her en der verspreide lichtspikkeltjes knipperden als vergeten sterren.

‘Dus dit is New York,’ mijmerde Calliope hardop. Na jaren van rondreizen met haar moeder, achter dit soort ramen staan in luxe hotels, uitkijkend over steden – het neonraster van Tokio; de vrolijke, opwindende chaos van Rio; de wolkenkrabbers met gewelfde daken van Mumbai, glinsterende skeletten in het maanlicht – was ze eindelijk naar New York gekomen.

New York, de eerste van de grote supertorens, de oorspronkelijke *sky city*. Calliope voelde zich er nu al toe aangetrokken.

‘Prachtig uitzicht,’ zei Elise, die naast haar kwam staan. ‘Doet me bijna denken aan het uitzicht vanaf de London Bridge.’

Calliope wreef even in haar ogen, die nog steeds een beetje prikten van de laatste iristransfer, en keek haar moeder scherp aan. Ze spraken zelden over hun vroegere leven. Maar Elise ging er niet verder op door. Ze nipte van haar wijn en hield haar ogen ergens op de horizon gericht.

Elise was mooi, vond Calliope. Maar haar schoonheid had tegenwoordig iets hards en kunstmatigs: het gevolg van de diverse veranderingen die ze in haar uiterlijk had laten aanbrengen, zodat ze elke keer dat ze naar een nieuwe plaats trokken onherkenbaar zou zijn. *Ik doe dit voor ons*, zei ze altijd tegen Calliope, *en voor*

jou, zodat jij het niet hoeft te doen. Nog niet, in elk geval. Ze liet Calliope altijd alleen een ondersteunende rol spelen in haar oplichtingspraktijken.

De afgelopen zeven jaar, sinds ze uit Londen waren vertrokken, waren Calliope en haar moeder voortdurend van plaats naar plaats getrokken. Ze bleven nooit ergens lang genoeg om betrap te kunnen worden. De werkwijze was in elke stad hetzelfde: ze namen met een truc hun intrek in het duurste hotel in de duurste buurt en verkenden een paar dagen lang de omgeving. Dan koos Elise haar doelwit – iemand met te veel geld en dom genoeg om elk verhaal te geloven dat Elise vertelde. Tegen de tijd dat het doelwit beseftte wat er was gebeurd, waren Elise en Calliope allang vertrokken.

Calliope wist dat sommige mensen hen oplichters, bedriegers of zwendelaars zouden noemen. Zelf zag ze hen beiden liever als superslimme, supercharmante vrouwen, die een manier hadden ontdekt om gelijke kansen te krijgen. Rijke mensen kregen per slot van rekening voortdurend dingen gratis, zoals Calliopes moeder altijd zei. Waarom zij dan niet?

‘Voordat ik het vergeet: dit is voor jou. Ik heb het net geüpload onder de naam Calliope Ellerson Brown. Dat wilde je toch zo graag?’ Haar moeder gaf haar een glimmende nieuwe polscomputer.

Hier rust Gemma Newberry, geliefde dievegge, dacht Calliope verheugd. Ze begroef haar meest recente alias met een stil, zwierig gebaar. *Ze was net zo mooi als ze schaamteloos was.*

Ze had de morbide gewoonte om elke keer dat ze een identiteit aan de kant schoof grafteksten te verzinnen, hoewel ze die nooit met haar moeder deelde. Die zou ze een stuk minder grappig vinden, wist ze.

Calliope tikte op de nieuwe polscomputer en haalde haar lijst met contacten tevoorschijn – leeg, zoals gewoonlijk. Tot haar

verbazing zag ze er geen schoolaanmelding tussen staan. ‘Hoef ik deze keer niet naar school?’

Elise haalde haar schouders op. ‘Je bent achttien. Wil je naar school blijven gaan?’

Calliope aarzelde. Ze was vaak naar school geweest en speelde dan de rol die zij in hun specifieke plan had – een verloren gewaande erfgename, slachtoffer van een samenzwering of soms gewoon Elises dochter. Dat was als Elise een dochter nodig had om zichzelf aantrekkelijk te maken voor haar slachtoffer. Calliope had op een bekakte Britse kostschool gezeten, in een Frans klooster en op een van oorsprong particuliere kostschool in Singapore. Op alle scholen had ze zich stierlijk verveeld.

En zo was Calliope zelf met een paar oplichtingspraktijken begonnen. Nooit zo groots als die van Elise, die altijd een flinke smak geld opleverden; maar Calliope vond het leuk om er, als het kon, iets bij te doen. Elise vond het prima, zolang haar projecten haar maar niet in de weg stonden om haar moeder te helpen wanneer dat nodig was. ‘Het is goed om praktijkervaring op te doen,’ zei Elise altijd. Ze liet Calliope alles houden wat ze zelf verdiende – wat goed te zien was aan haar dochters uitgebreide garderobe.

Meestal probeerde Calliope de aandacht van een rijke tiener te trekken. Vervolgens zette ze hem er met mooie praatjes toe aan een halsketting voor haar te kopen, of een nieuwe handtas, of de nieuwste suëdelaarsjes van Robbie Lim. Een heel enkele keer was het haar gelukt iets groters dan een cadeau te krijgen – flinke geldsommen, door te doen alsof ze ernstig in de problemen zat of door mensen te chanteren met hun geheimen. Calliope was er door de jaren heen achter gekomen dat rijke mensen veel dingen deden die ze liever niet in de openbaarheid brachten.

Heel even overwoog ze naar de middelbare school te gaan, hetzelfde te doen als altijd, maar dat zette ze snel uit haar hoofd. Deze keer zou ze voor iets groters gaan.

O, er waren zoveel trucjes om een doelwit te strikken – ‘per ongeluk’ tegen iemand op botsen, een zijdelingse blik, een veelbetekenende glimlach, een flirt, een confrontatie – en Calliope kende al die trucjes. Ze had al haar oplichtingspraktijken met succes afgerond.

Behalve bij Travis. Het enige doelwit ooit dat Calliope had verlaten in plaats van andersom. Ze was er nooit achter gekomen waarom, en dat zat haar nog altijd een beetje dwars.

Maar dat was maar één persoon, hier waren er miljoenen. Calliope dacht aan al die mensen die ze eerder vandaag had gezien, die de liften in en uit stroomden, op weg waren naar hun werk of school. Allemaal leken ze volledig in beslag genomen door hun eigen beslommeringen, allen grepen zich vast aan hun onbereikbare dromen.

Geen van deze mensen wist zelfs maar dat ze bestond, en als ze dat wel deden, interesseerde het hen niet. Maar dat maakte dit spelletje juist zo leuk: Calliope zou er namelijk wel voor zórgen dat een van hen zich voor haar ging interesseren. En flink ook. Ze voelde nu al een heerlijke, roekeloze spanning.

Ze kon niet wachten tot ze haar volgende slachtoffer kon uitkiezen.

Avery

Avery Fuller klemde haar armen strakker om zich heen. De wind trok aan haar haar en woelde het tot een weerspannige blonde warboel. De plooiën van haar jurk sloegen als vaandels om haar heen. Het begon te spetteren. De regendruppels prikten waar ze neerkwamen op haar blote huid.

Maar Avery wilde het dak nog niet af. Dit was haar geheime plek, waar ze zich terugtrok wanneer alle felle lichten en geluiden daarbeneden in de stad haar te veel werden.

Ze keek voor zich naar het wazige paars van de horizon dat zich uitstreckte naar een diep, onpeilbaar zwart erboven. Ze voelde zich hierboven heerlijk: ver weg, alleen en veilig met haar geheimen. *Het is niet veilig*, fluisterde een knagend gevoel haar in, terwijl er voetstappen klonken. Avery draaide zich nerveus om – en glimlachte toen ze zag dat het Atlas was.

Maar het valluik zwaaide nog een keer open, en ineens was Leda daar. Haar gezicht stond op onweer. Ze zag er mager, afgestobd en gevaarlijk uit. Zelfs haar huid zag eruit alsof die bij haar wapenuitrusting hoorde.

‘Wat moet je, Leda?’ vroeg Avery behoedzaam, hoewel ze dat niet hoefde te vragen; ze wist wat Leda wilde. Ze wilde Atlas en haar uit elkaar drijven, maar Atlas was het enige wat Avery echt nooit zou opgeven. Ze ging voor hem staan, alsof ze hem wilde beschermen.

Leda zag het. ‘Hoe dúrf je!’ siste ze, en ze haalde naar haar uit...

Avery’s maag keerde zich om en ze maaide met haar armen om zich heen, in een wanhopige poging zich aan iets vast te klampen, maar alles was te ver weg. Zelfs Atlas en de wereld waren overgegaan in een waas van kleur, geluid en gegil, terwijl de grond steeds sneller op haar afkwam...

Ze ging rechtop zitten. Ze voelde het klamme zweet op haar voorhoofd. Het duurde even voordat ze de vage contouren om zich heen herkende als de meubels in Atlas’ kamer.

‘Aves?’ mompelde Atlas. ‘Gaat het?’

Ze drukte haar knieën tegen haar borst en probeerde het grillige kloppen van haar hart onder controle te krijgen. ‘Gewoon een nachtmerrie,’ zei ze tegen hem.

Atlas trok haar naar zich toe en sloeg zijn armen stevig om haar heen, zodat ze veilig was in de warmte van zijn omhelzing. ‘Wil je erover praten?’

Avery wilde er gráág over praten, maar ze kon het niet. Dus draaide ze zich naar hem toe en legde hem met een kus het zwijgen op.

Sinds Eris’ overlijden was ze elke nacht naar Atlas’ kamer geslopen. Avery wist dat ze met vuur speelde. Maar samen zijn met de jongen van wie ze hield – met hem praten, zoenen, zijn aanwezigheid inademen – was nog het enige wat voorkwam dat ze doordraaide.

En zelfs hier, met Atlas, was ze niet volledig tegen zichzelf bestand. Ze haatte het web van geheimen dat zich steeds strakker om haar heen spande en een onzichtbare wig tussen hen dreef, hoewel Atlas daar geen idee van had.

Hij wist niets van het hachelijke evenwicht waarmee Avery en Leda met elkaar waren verbonden. Geheim om geheim. Leda

wist het van hen, en de enige reden dat ze het niet wereldkundig had gemaakt, was dat Avery er getuige van was geweest dat ze Eris die avond op het dak had geduwd. Avery verzweeg de waarheid omtrent Eris' dood omdat Leda haar bedreigde.

Ze kon zich er niet toe zetten Atlas alles te vertellen. Hij zou er alleen maar verdrietig van worden, en Avery wilde ook helemaal niet dat hij zou weten wat er die nacht écht was gebeurd. Als hij wist wat ze had gedaan, zou hij nooit meer naar haar kijken zoals nu – met zoveel blinde liefde en toewijding.

Ze pakte de krullen onder in Atlas' nek steviger vast. Ze wilde de tijd stopzetten, verdwijnen in dit moment en er eeuwig in blijven leven.

Toen Atlas zich uiteindelijk had losgetrokken, voelde ze dat hij glimlachte, ook al kon ze hem niet zien. 'Geen enge dromen meer. Niet zolang ik hier ben. Ik hou ze op afstand, dat beloof ik je.'

'Ik droomde dat ik je kwijt was,' flapte ze eruit. Er klonk angst in haar stem. Nu ze tegen alle verwachtingen in samen waren, was haar grootste angst Atlas te verliezen.

'Avery.' Hij bracht met zijn vinger haar kin omhoog zodat ze hem recht aankeek. 'Ik hou van je. Ik ga nergens heen.'

'Weet ik,' antwoordde ze. Ze wist dat hij het meende, maar er lagen zoveel obstakels op hun pad, er waren zoveel krachten die tegen hen werkten dat het bij tijden allemaal onoverkomelijk voelde.

Ze ging weer achteroverliggen op de zachte, warme plek naast hem, maar haar gedachten schoten nog steeds alle kanten op. Het voelde alsof ze te strakgespannen was en niet afgewonden kon worden.

'Heb jij weleens gewenst dat je door een ander gezin was geadopteerd?' fluisterde ze. Ze sprak een gedachte uit die al talloze

keren bij haar was opgekomen. Als hij bij een ander gezin terecht was gekomen, als een andere jongen als haar geadopteerde broer was opgegroeid, zou Atlas geen verboden vrucht voor haar zijn. Ze vroeg zich af hoe het geweest zou zijn om hem op school te ontmoeten of op een feestje; hem mee naar huis te nemen om aan haar ouders voor te stellen.

Het zou allemaal veel gemakkelijker zijn.

‘Natuurlijk niet,’ zei Atlas, en ze schrok van de felheid in zijn stem. ‘Aves, als ik door een ander gezin was geadopteerd, wie weet had ik je dan wel nooit ontmoet.’

‘Misschien...’ Haar stem stierf weg, maar ze was er nog steeds van overtuigd dat Atlas en zij voorbestemd waren voor elkaar. Het universum zou zich ervoor hebben ingespannen dat ze elkaar ontmoetten, zou hen op de een of andere manier krachtig naar elkaar hebben toe getrokken.

‘Misschien,’ gaf Atlas toe. ‘Maar dat is geen risico dat ik bereid ben te nemen. Jij bent voor mij het belangrijkste in de wereld. De dag dat je ouders me mee naar huis namen – de dag dat ik jou voor het eerst zag – was de op een na mooiste dag van mijn leven.’

‘O, echt? En wat was dan de mooiste dag?’ vroeg ze met een glimlach.

Ze verwachtte dat Atlas zou zeggen dat de mooiste dag was toen ze elkaar de liefde verklaarden. Maar hij verraste haar. ‘Vandaag,’ zei hij alleen maar. ‘En die duurt maar tot morgen, en dan is morgen de mooiste dag. Want elke dag met jou is beter dan de dag ervoor.’

Hij leunde naar haar toe om haar een kus te geven, maar toen werd er op de deur geklopt.

‘Atlas?’

Eén gruwelijk moment bevroor elke cel in Avery’s lichaam. Ze keek naar Atlas op en zag haar eigen angst op zijn knappe gezicht weerspiegeld.

Zijn deur zat op slot, maar meneer en mevrouw Fuller zouden toch kunnen binnenkomen, zoals voor alle kamers in het appartement gold.

‘Eén minuutje, pap,’ riep Atlas, iets te hard.

Avery strompelde uit bed. Ze droeg haar ivorenkleurige satijnen slipje en een beha. Ademloos sloop ze naar Atlas’ kast. Met haar blote voeten struikelde ze bijna over een schoen.

Ze had de deur net achter zich dichtgetrokken toen Pierson Fuller de kamer van zijn geadopteerde zoon binnenliep. De plafondverlichting flikkerde aan.

‘Alles goed hier?’ Klonk er achterdocht door in haar vaders stem of was dat verbeelding?

‘Wat is er, pap?’ Typisch Atlas, om een vraag met een vraag te beantwoorden. Maar het was een goede afleidingsmanoeuvre.

‘Ik kreeg zojuist een telefoontje van Jean-Pierre LaClos, van het kantoor in Parijs,’ zei Avery’s vader langzaam. ‘Het lijkt erop dat de Fransen ons eindelijk toestemming gaan geven om iets naast dat lelijke bouwwerk van hen neer te zetten.’ Haar vaders gedaante was net zichtbaar door de latjes van de kastdeur. Avery bleef doodstil tegen een grijze wollen jas gedrukt staan, haar armen voor haar borst gevouwen. Haar hart bonkte zo hard dat ze bang was dat haar vader het zou horen.

Atlas’ kast was veel kleiner dan de hare. Als Pierson de deur opentrok, kon ze nergens heen. Ze kon geen verklaring geven voor het feit dat ze daar zat, in beha en slipje, behalve natuurlijk de werkelijke reden.

Op de grond in de slaapkamer lag haar roze shirt als een fel schijnend zoeklicht.

‘Oké,’ antwoordde Atlas, en Avery hoorde de onuitgesproken vraag erin door. Waarom kwam hun vader midden in de nacht langs voor iets wat niet bepaald urgent klonk?

Na een veel te lange stilte schraapte Pierson zijn keel. 'Je zult morgenvroeg naar de bouwprojectvergadering moeten komen. We gaan een volledige analyse van hun straten en waterwegen uitvoeren om ons voor te bereiden.'

'Ik zal er zijn,' zei Atlas bondig. Hij ging nu óp het shirt staan in een poging het discreet met zijn voeten te bedekken. Avery probeerde haar vader met haar wilskracht te overreden die beweging niet op te merken.

'Klinkt goed.' Even later hoorde Avery de deur naar de kamer van haar broer dichtslaan.

Ze leunde achterover en liet zich moedeloos langs de muur omlaagglijden tot ze zat. Het voelde alsof er kleine naaldjes in haar huid prikten, zoals die keer dat ze bij de huisarts een vitaminecheck had gekregen, maar dan nu dan met adrenaline erin. Ze voelde zich rusteloos en roekeloos maar ook opgebeurd, alsof ze was weggezakt in drijfzand en er op de een of andere manier weer ongeschonden uit was gekomen.

Atlas zwaaide de kastdeur open. 'Alles goed, Aves?'

De kastverlichting ging aan toen hij de deur opentrok, maar een fractie van een seconde bevond Avery zich in het donker terwijl Atlas van achteren verlicht leek te worden. Het licht stroomde om hem heen, waardoor hij er bijna buitenaards uitzag. Het leek ineens onmogelijk dat hij echt was, en hier, en van haar.

En eigenlijk wás het ook onmogelijk. Alles aan hun relatie bleek steeds op alle vlakken onmogelijk te zijn, en toch hadden ze het zo hard gewild dat die er was.

'Prima.' Ze stond op en wilde haar handen over zijn armen laten glijden, en ze uiteindelijk op zijn schouders laten rusten. Maar Atlas deed in een reflex een stap naar achteren en reikte naar haar topje, dat nog steeds op de grond lag.

‘Dat was níét best, Aves.’ Atlas hield haar shirt omhoog en keek bezorgd.

‘Hij heeft me toch niet gezien?’ voerde Avery aan, maar ze wist dat het daar niet om ging. Geen van beiden benoemde wat hun vader misschien al had ontdekt: Avery’s slaapkamer, aan de andere kant van het appartement, haar smetteloos witte beddengoed gekreukeld, terwijl er duidelijk niemand onder lag.

‘We moeten voorzichtiger zijn.’ Atlas klonk gelaten.

Avery trok haar shirt over haar hoofd en keek hem aan. Haar maag trok samen om wat hij níét zei. ‘Niet meer samen slapen?’ vroeg ze, maar ze wist het antwoord al. Ze konden het niet riskeren, niet meer.

‘Nee, Aves, je moet gaan.’

‘Doe ik. Vanaf morgen,’ beloofde ze en ze trok zijn mond naar de hare. Avery wist nu beter dan ooit hoe gevaarlijk het was, maar dat maakte elk moment met Atlas alleen maar oneindig veel kostbaarder. Ze kende de risico’s. Ze wist dat ze aan het koorddansen waren, dat ze elk moment konden vallen.

Als dit hun laatste logeerpartij was, dan zou ze ervoor zorgen dat het een gedenkwaardige werd.

Ze wilde hem zo graag alles vertellen, maar in plaats daarvan stopte ze alles in haar kussen: de stilzwijgende verontschuldigingen, de bekentenissen, de belofte om voor altijd van hem te houden. Als ze het niet hardop kon zeggen, moest ze het hem zo maar duidelijk maken.

Ze pakte Atlas bij zijn schouders en trok hem naar zich toe. Hij volgde haar de kast in, terwijl het lampje boven hen weer doofde.

Watt

Watzahn Bakradi leunde achterover op de harde auditoriumstoel en tuurde naar het schaakbord dat in zijn gezichtsveld geprojecteerd werd. *Toren drie plaatsen naar links.* Het schaakbord, dat spookachtig in zwart en wit op zijn hogeresolutiecontactlenzen geprojecteerd was, die hij voortdurend droeg, veranderde op zijn commando.

Dat was geen slimme zet, fluisterde Nadia, de kwantumcomputer die in zijn hersenen was ingebouwd. Haar paard sprong gelijk naar voren om zijn koning te pakken.

Watt onderdrukte een kreun, en de vrienden en klasgenoten die om hem heen zaten, keken hem vreemd aan. Hij viel snel stil en richtte zijn blik naar voren, naar een man in een karmozijnrode blazer die op een podium stond en het aanbod van vrije kunsten aan de Stringer West University uitlegde. Watt sloot hem buiten, zoals hij met alle andere sprekers had gedaan op deze verplichte bijeenkomst voor vijfdeklassers. Alsof Watt ooit nog geschiedenis of Engels zou volgen wanneer hij eenmaal van school was.

Je hebt elf minuten sneller van me verloren dan normaal. Volgens mij is dat een teken dat je bent afgeleid, zei Nadia.

Denk je? dacht Watt lichtgeraakt. Hij had de laatste tijd een goede reden om afgeleid te zijn. Hij had een ogenschijnlijk gemakkelijke hackklus aangenomen van een hogere die Leda

heette, maar was voor haar beste vriendin, Avery, gevallen. Toen had hij echter ontdekt dat Avery eigenlijk verliefd was op Atlas, de jongen die hij voor Leda moest bespioneren. Dat geheim had hij per ongeluk aan Leda onthuld, die kwaadaardig en high en op wraak belust was. Een onschuldig meisje had het met de dood moeten bekopen. En Watt had het gewoon laten gebeuren, had Leda er ongestraft mee weg laten komen – omdat Leda van Nadia wist.

Watt wist niet hoe ze erachter was gekomen, maar op de een of andere manier had ze Watts gevaarlijkste geheim ontdekt. Leda kon Watt op elk door haar gewenst moment aangeven wegens bezit van een illegale kwantumcomputer. Natuurlijk zou Nadia dan voorgoed vernietigd worden. En Watt zou levenslang achter de tralies verdwijnen. Als hij mazzel had.

Watt! siste Nadia, en ze zond een elektrische schok door zijn lichaam. De vertegenwoordiger van Stringer stapte van het podium, en zijn plaats werd ingenomen door een vrouw met schouderlang kastanjebruin haar en een ernstige blik. Vivian Marsh, hoofd Toelatingen van het MIT.

‘Weinigen van jullie zullen zich aanmelden bij de Massachusetts Institute of Technology. Nog minder hebben cijfers die hoog genoeg zijn om überhaupt toegelaten te worden,’ zei ze zonder inleiding. ‘Maar diegenen die wél over de vereiste cijfers beschikken zullen ontdekken dat ons programma op drie basisprincipes stoelt: onderzoeken, ervaren, ontwikkelen.’

Watt hoorde zacht getik van vingers op tablets. Hij keek om zich heen: sommige kinderen van zijn Wiskunde Plus-klas waren verwoed aan het typen en hingen aan Vivians lippen. Zijn vriendin Cynthia – een knap Japans-Amerikaans meisje dat zo’n beetje vanaf de kleuterschool bij hem in de klas had gezeten – zat op het puntje van haar stoel. Haar ogen lichtten

op. Watt had niet eens geweten dat Cynthia interéssé had in het MIT. Moest hij met haar concurreren voor de weinige beschikbare plekken?

Watt had er nooit over nagedacht wat hij zou doen als hij niet tot het MIT werd toegelaten. Jarenlang droomde hij al van hun uiterst competitieve programma voor *microsystems engineering*. Het onderzoeksteam van die faculteit had de millichip uitgevonden, en verstrengelingssoftware en supermagneten op kamertemperatuur, die kwantumdecoherentie voorkwamen.

Watt was er altijd van uitgegaan dat hij toegelaten zou worden. Hij had verdomme op zijn veertiende *eigenhandig* een kwantumcomputer uitgevonden; hoe zouden ze hem nou níét kunnen aannemen?

Maar op zijn aanmeldingsformulier kon hij niet over Nadia beginnen. En terwijl hij om zich heen keek naar de andere leerlingen, moest hij de zeer reële mogelijkheid onder ogen zien dat hij uiteindelijk misschien toch niet zou worden toegelaten.

Moet ik een vraag stellen? vroeg hij in gedachten verontrust aan Nadia. Iets, wat dan ook, om Vivians aandacht te trekken.

Dit is geen vraaggesprek, merkte Nadia op.

Ineens, veel te snel, stapte de vertegenwoordiger van Stanford het podium op en schraapte zijn keel.

Zonder erbij na te denken schoot Watt overeind. Hij vloekte terwijl hij over de rij stoelen struikelde. ‘Wat dóé je?’ fluisterde Cynthia, terwijl hij over haar heen klom, maar het kon Watt niet schelen; hij móést Vivian spreken; Stanford was hooguit tweede keus.

Hij stormde door de dubbele deuren achter in het auditorium en negeerde de geërgerde blikken. Vervolgens holde hij de hoek om naar de schooluitgang.

‘Mevrouw Marsh! Wacht!’

Ze bleef verbaasd staan, één hand op de deur. Ach, hij had er in elk geval voor gezorgd dat ze hem niet snel zou vergeten.

‘Ik word maar zelden vanuit een schoolauditorium achternagezeten. Ik ben geen beroemdheid, hoor.’ Watt meende iets spottends in haar stem te horen, maar wist het niet zeker.

‘Zolang ik me kan herinneren droom ik er al van om naar het MIT te gaan, en ik wilde... ik wilde u echt graag spreken.’ *Je naam!* drong Nadia aan. ‘Watzahn Bakradi,’ zei hij snel terwijl hij zijn hand uitstak. Het duurde een paar tellen voordat Vivian zijn hand schudde.

‘Watzahn Bakradi,’ herhaalde ze. Ze richtte haar blik naar binnen, en Watt beseftte dat ze hem snel checkte via haar contactlenzen. Ze knipperde en focuste weer op hem. ‘Ik zie dat je aan ons Young Engineers’ Zomerprogramma hebt meegedaan, via een beurs. Je bent toen niet teruggevraagd.’

Watt huiverde. Hij wist precies waarom niet: omdat een van zijn docenten hem had betrapt op het bouwen van een illegale kwantumcomputer. Ze had beloofd de politie niet in te lichten, maar toch, die vergissing was hem duur komen te staan.

Nadia had Vivians cv opgeroepen op zijn contactlenzen, maar dat hielp weinig; het enige wat Watt wijzer werd, was dat ze in Ohio was opgegroeid en een bachelor in de psychologie had.

Hij beseftte dat hij op haar opmerking moest reageren. ‘Dat is vier jaar geleden. Sindsdien heb ik veel bijgeleerd en ik zou graag de kans krijgen dat aan u te bewijzen.’

Vivian hield haar hoofd schuin en beantwoordde een ping. ‘Ik praat met een leerling,’ zei ze tegen degene die belde, waarschijnlijk een assistent. ‘Weet ik, weet ik. Eén moment.’ Toen ze een haarlok haar achter haar oor duwde, ving Watt een glimp op van een dure platina polscomputer. Hij vroeg zich ineens af wat ze er echt van vond om op de 240e verdieping te spreken,

ook al was het op een eliteschool. Geen wonder dat ze zo snel weg wilde.

‘Meneer Bakradi, waarom is het MIT uw eerste keus?’

Nadia had de richtlijnen en doelstellingen van het MIT opgehaald, maar Watt wilde geen veilig, ingestudeerd antwoord geven.

‘Microsystems engineering. Ik wil met kwants werken,’ zei hij vastberaden.

‘Zo, zo.’ Ze nam hem van top tot teen op, en Watt kon merken dat haar interesse was gewekt. ‘Je weet dat er duizenden aanvragen voor dat programma zijn en dat er maar twee studenten per jaar worden geselecteerd?’

‘Dat weet ik. Toch is het mijn eerste keus.’ *Mijn enige keus*, dacht Watt. Hij schonk haar zijn mooiste glimlach, de glimlach die hij altijd bij meisjes gebruikte wanneer hij met Derrick op stap ging. Hij merkte dat haar houding milder werd.

‘Heb je weleens een kwant gezien? Weet je hoe ongelooflijk krachtig die zijn?’

Een onwaarheid zou hier het beste zijn, vertelde Nadia hem, maar Watt wist dat hij om de vraag heen kon manoeuvreren.

‘Ik weet dat er nog maar een paar zijn,’ zei hij in plaats daarvan. De NASA en het Pentagon beschikten natuurlijk over kwants, maar Watt had het idee dat er veel meer illegale, ongeregistreerde kwants – zoals Nadia – waren dan de overheid wilde toegeven. ‘Maar ik vind dat er meer moeten komen. Er zijn zoveel locaties waar we kwantumcomputers nodig hebben.’

Zoals in je brein? Watt, wees verstandig, drong Nadia aan, maar hij luisterde niet. ‘We hebben ze nu harder nodig dan ooit tevoren. We kunnen de wereldwijde landbouw radicaal veranderen om armoede uit te bannen, we kunnen fatale ongelukken uitsluiten, we kunnen Mars bewoonbaar maken...’

Watts stem galmde al te hard in zijn oren. Hij beseftte dat Vivian met opgetrokken wenkbrauwen naar hem keek, en hij viel stil.

‘Je klinkt griezelig veel als de sciencefictionschrijvers uit de vorige eeuw. De mening die jij bent toegedaan is tegenwoordig niet meer populair, vrees ik, meneer Bakradi,’ zei ze ten slotte.

Watt slikte. ‘Ik denk dat het Kunstmatige Intelligentie-Incident van 2093 vermeden had kunnen worden. De kwant in kwestie was niet verantwoordelijk. De beveiliging was niet goed afgesteld, er was iets met haar kernprogrammering...’

Toen kwants nog legaal waren, hadden ze allemaal dezelfde fundamentele kernprogrammering gekregen: de kwant kon een mens nooit schade berokkenen, welke latere commando’s er ook werden gegeven.

‘Háár kernprogrammering?’ herhaalde Vivian, en Watt beseftte te laat dat hij een vrouwelijk voornaamwoord had gebruikt voor een computer. Hij zweeg.

Na een paar tellen zuchtte ze. ‘Nou, ik kijk ernaar uit je aanmelding persoonlijk door te nemen.’

Ze stapte door de deur de wachtende hovercraft in.

Nadia, wat nu in vredesnaam? dacht hij. Hij hoopte dat ze een briljante oplossing had. Meestal merkte zij bepaalde details op die hij over het hoofd zag.

Je kunt maar één ding doen, antwoordde Nadia, *en dat is het allerbeste essay schrijven dat Vivian Marsh ooit heeft gelezen.*

‘Daar ben je,’ fluisterde Cynthia toen Watt uiteindelijk naar zijn kluisje liep. Officieel was het Cynthia’s kluisje: Watt had er een toegewezen gekregen, maar dat bevond zich aan het einde van de gang waar de talen werden gegeven. Aangezien hij die kant nooit op hoefde en sowieso nooit veel spullen bij zich droeg, was

hij Cynthia's kluisje gaan gebruiken. Zijn beste vriend Derrick stond er ook, en hij keek zorgelijk.

'Ja, wat is er gebeurd? Volgens Cynthia ben je er voortijdig tussenuit geknepen?'

'Ik wilde het hoofd Toelatingen van het MIT spreken, voordat ze vertrok.'

'Wat heb je tegen haar gezegd?' vroeg Cynthia. Derrick schudde zijn hoofd en mompelde iets als: 'Ik had het kunnen weten.'

Watt zuchtte. 'Volgens mij ging het niet zo goed.'

Cynthia keek Watt meelevend aan. 'Jammer voor je.'

'Nou ja, als ik het heb verknald, heb jij een grotere kans om aangenomen te worden,' antwoordde Watt, iets te luchtig. Sarcasme was altijd zijn beste verdedigingstechniek geweest.

Cynthia leek gekwetst. 'Zo zou ik nooit denken. Ik had gehoopt dat we samen op het MIT zouden eindigen. Best prettig om zo ver van huis een vertrouwd iemand te hebben...'

'En dan kom ik bij jullie beiden op bezoek en val ik jullie voortdurend lastig!' zei Derrick. Hij sloeg zijn armen joviaal om hun beider schouders.

'Gezellig,' zei Watt voorzichtig, met een blik op Cynthia. Hij had niet geweten dat ze dezelfde droom deelden. Ze had gelijk; het zou inderdaad prettig zijn: over de met afgevalen bladeren bedekte campus naar hun college lopen, 's avonds laat samen in het engineeringlaboratorium werken, lunchen in die gigantische eetzaal met het gewelfde plafond, die Watt op het i-Net had gezien.

Maar wat als slechts een van hen werd toegelaten?

Het komt wel goed, zei hij tegen zichzelf, maar hij beseftte dat dit weer iets was wat kon uitlopen op een ramp.

Dat leek hij de laatste tijd aan te trekken.